

Písně pro poslední hosty pobaví pokaždé

Napsal uživatel Slávka-vy-
Neděle, 19 Únor 2012 09:13

Doposud jsem ten pořad viděla třikrát a doufám, že si ho ještě zopakuju, protože mě prostě nenudí. Na "Písně pro poslední hosty" mě svým příspěvkem ve FOLKtimu původně nalákal Tomáš Pohl – kombinace **Franty Vlčka**, **Jana Matěje Raka** a prvorepublikových šlágrů se mi jevila neodolatelnou, jenže pánové ji "běžnému" publiku nepředkládají nijak často. Musela jsem si počkat až do předloňského listopadu a byla jsem stejně nadšená jako dáma, sedící se mnou u stolku v pražských Řepích, která mi po jedné Frantově písničce zašeptala: "

Úplně jako R. A. Dvorský!

" A vypadala, že ví, o čem mluví, že totiž elegána v bílém fraku sama pamatuje.

V řepském KS Průhon jsem asi viděla program, který se nejvíc blížil původnímu scénáři – hodina a půl čistého času naplněná písničkami Jaroslava Ježka i dnes už trampských klasiků Jarky Mottla nebo Bedřicha Nikodéma (ale zdaleka nejen jejich), to všechno proloženo Matějovým průvodním slovem, které skladatele zařazuje do souvislostí a historie dějin trampského národa (převážně odrůdy kavárenské). Zajisté, ne každý je staromilský nadšenec období první republiky či dokonce císaře pána, i když v podání Jana Matěje muselo jít o časy téměř idylické až heroické. Jelikož máme v rodině motorkáře mladého teprve 78 let, vždycky mě až k slzám (smíchu) dojme povídání o Kmochově kvapíku "Na motoru", který skladatel věnoval Václavu Vondřichovi. Ten na stroji L&K vyhrál ve Francii International Cup 1905 – dokázal udržet průměrnou rychlost 85 km/hod v závodě, který se jel bez přestávky na cestách necestách a ještě měl na zádech tlumok se 40 kg náhradních dílů. Prostě borec!

Takové výlety do historie upřímně miluju, ale přesto za velmi dobrý nápad považuju to, že pánové, jak se zdá, začali do programu zařazovat víc svých věcí. Alespoň jak jsem slyšela v loni v létě v Malostranské besedě nebo nedávno v kavárně Caféidoskop. Prý novinky nejdřív testují na "jiném" publiku, u kterého si jsou zcela jistí, že jim z koncertu nezdrhne. Ve Valdicích. Matěj Rak sebekriticky uznává, že některé opusy asi nebudou nejvhodnější právě pro toto velmi specifické publikum (Kdo za to může: "

Jak to, že tráva beton prorazí – a já ne?

"), ale třeba Hugo Haas zde zabodoval se svým povzdechem "

Mě to tady nebaví, pro mě je tady vzduch nezdravý...

" (z filmu Ať žije nebožtík). Účinkující ale nemusí mít obavy, že by jindy a jinde z jejich produkce někdo utíkal, taková je moje zkušenost. Poprvé jsem na ně šla sama, podruhé ve dvou, v Caféidoskopu jsme byly tři a příště do Balbínky se chystáme čtyři.

Písňe pro poslední hosty pobaví pokaždě

Napsal uživatel Slávka-vy-
Neděle, 19 Únor 2012 09:13

Ona ta kombinace Franty Vlčka s jeho typickými mimikry poplety a hlasem vhodným pro filmové sladřáky i někdy lehce morbidní "krychlový" humor s Matějovou víc než pozoruhodně zvládnutou kytarou (akorát je mi líto, že ani náhodou nedokážu ocenit všechny finesy) a kouzelnými historkami je těžce návyková. Třeba zdánlivě nesourodá směska na téma "zvířátka" dokáže netrénované jedince dokonale odrovnat: Nejdřív zapěje Franta tramskou odrhovačku "

Nad krkavčím kaňonem

" o milovníkovi psů (zejména dobře propečených), Jan-Matěj nadhodí s Ježkem, že i "
ten mravenec se chechtá, když kyselinou pupenec leptá

" (Ezop a mravenec), pak nahlédneme do kuchyně, z níž si zlolajná vrána vypůjčila Frantovo kladivo (Vrána a kladivo) a nakonec do jiné, ve které si v Matějově podání notují bílá vrána a černá ovce (Já a jedna vrána)... Lidi, já už se těším, co zbude pro poslední hosty příště!

